

учител и да ви поеме, той не може да направи отъ васъ повече отъ това, което природата е вложила въ васъ. Това не е за обезсърдчаване, но за насърдчаване. — Защо? — Защото природата е вложила въ човѣка повече възможности, отколкото той предполага. Отъ него се иска работа, постоянство, да развие дарбитѣ и способноститѣ си. За да постигне това, той трѣбва да се свърже съ живата природа. Съ други думи казано: Той трѣбва да се свърже съ живия Господъ, да Му служи съ любовъ. — Де е Господъ? — Навсѣкжде. Хората сами се заблуждаватъ, като търсятъ Бога нѣкъде на небето.

Какво нѣщо е небето? Това, което хората наричатъ „небе“, ни най-малко не е небето, което виждаме. Подъ думата „небе“ тѣ разбиратъ посока, направление. Затова, когато се говори за Бога, тѣ отправятъ погледа си нагоре, къмъ небето. Следователно, идеята, която хората влагатъ въ понятието „небе“ е свършено различна отъ понятието небе, като мѣсто, като пространство. Тогава, като престане да мисли за земята, човѣкъ е вече на небето. Щомъ престане да мисли за небето, той слиза на земята, въ ада. Щомъ слѣзе въ ада, човѣкъ започва да грѣши. Щомъ грѣши, това показва, че той е свободенъ. Значи, човѣкъ има свобода само въ едно отношение — когато грѣши. Дойде ли въпросъ до правене на добро, тамъ човѣкъ не е свободенъ. Да прави добро, това е длъжностъ на човѣка. Въ правене на грѣхове, обаче, той е свободенъ. Всѣки човѣкъ е свободенъ да грѣши. Нѣкой пита: Защо грѣша? — Защото си свободенъ. — Ама азъ не искамъ да грѣша. — Щомъ не искашъ да грѣшишъ, ти трѣбва да се ограничишъ. Лесно е човѣкъ да се ограничи, но мжно е да придобие свобода. Лесно е да се ограничишъ въ разпиляване на богатството си, но мжно е да го придобиешъ. Да имашъ голѣмо богатство, това не зависи отъ тебе. Много условия, външни и вътрешни, сж нужни, за да стане човѣкъ богатъ.

Противоречията, на които човѣкъ се натъква, иматъ за целъ да го заставятъ да мисли, да реши въпроса, защо е дошълъ на земята. Вие искате да бъдете щастливи, но за да придобиете щастие, трѣбва да познавате условията и законитѣ, върху които почива то. Не е истинско щастие онова, което трае само единъ